

BERICHTEN VAN ROVER

Olinda, 20 oktober 2020

Beste Amigos,

laat ik meteen vertellen, dat het met ons goed gaat. Immers dat is de bezorgdheid overal. Overal ter wereld! We zijn gelukkig niet besmet met het coronavirus. In onze Braziliaanse familie ook niemand. We houden ons nog strikt aan sociaal isolement. Sinds 15 maart jl. gaan we enkel voor iets hoognodigs de straat op. In een auto, niet in openbaar vervoer. Nu moet ik zeggen, dat het voor ons geen grote opoffering is. Wij wonen buiten. Op een stuk land van 3 hectares. We zijn druk met het huishouden en het onderhoud van huis en tuin, honden en kippen. Eliana verzorgt de planten, kookt heerlijk en heeft al vele jurkjes voor onze kleindochter genaaid. Ik schilder veel, van zondag tot zondag. Voor mij is het als het ware een soort sabbatsjaar, een tijd van concentratie, werk en studie op het gebied van kunst.

Wij weten heel goed dat we bevoorrecht zijn. Jezelf en je gezin sociaal kunnen isoleren is een voorrecht. Ik kijk om me heen en zie een behoorlijk andere werkelijkheid. Van twee keer per week watervoorziening in huis. Van overvol openbaar vervoer. Van slechte, goedkope voeding. Van kleine behuizing met verschillende generaties bij elkaar wonend. De cijfers van besmetting en sterfte door Covid19 laten duidelijk zien dat de pandemie ernstige gevolgen heeft met name in de arme wijken.

De pandemie in Brazilië

We zijn alweer zes maanden verder sinds de laatste nieuwsbrief van 27 april, waarin ik schreef dat we na een maand pandemie de 4000 doden door covid19 gepasseerd waren en 60.000 geïnfecteerden. Nu, eind oktober

tellen we 160.000 doden en ongeveer 6 miljoen geïnfecteerden. Ik zeg ongeveer, omdat we niet goed weten waar we aan toe zijn. Er wordt nauwelijks getest. Zoals eerder geschreven, particuliere instanties van gezondheidszorg verbergen de werkelijke cijfers om hun winstgevende ondernemingen niet te schaden en ook de regeringsinstanties, die op de hand van Bolsonaro zijn, doen er alles aan om de werkelijkheid te ontkennen.

De minister van volksgezondheid, Teich, die benoemd is eind april, heeft nog geen maand gefunctioneerd op die post, omdat hij de richtlijnen van de WHO wilde volgen. Sindsdien hebben we een interimminister, een generaal die enkel het diploma parachutespringen heeft, als minister van volksgezondheid. Het hele team van het ministerie is ontslagen en vervangen door militairen zonder enige expertise op dit gebied. Dat wil zeggen dat wij nauwelijks federale beleidslijnen hebben ter bestrijding van het coronavirus. Bolsonaro doet het af als een griepje en maakt propaganda voor een geneesmiddel tegen malaria, hydroxicloroquina, dat genezend zou zijn. Vreemd, immers de WHO heeft herhaaldelijk gezegd dat dit middel geen enkel effect heeft, integendeel, bijdraagt tot hartklachten. Ik vraag mij af of de opzettelijke nalatigheid van deze regering en ook de ontkenning ten aanzien van de wetenschap, dit alles met catastrofale, dodelijke gevolgen, ooit gestraft zal worden door een internationaal gerechtshof. Er zijn door niet-gouvernementele organisaties al talloze aanklachten gedaan bij het internationaal gerechtshof in Den Haag en ook bij de Verenigde Naties. Brazilië heeft 3% van de wereldbevolking en heeft 14% van het aantal doden door covid19. Er zijn meerdere regeringen en regeringsleiders, Trump bijvoorbeeld, die, zo hoop ik, ooit verantwoording zullen moeten afleggen voor

Stichting Amigos do Brasil

Ledenadministratie: Anne Lamberix, Hekerbeekweg 14, 6301 EN Valkenburg aan de Geul
T 043 – 601 40 65 E amigosdobrasil@home.nl I www.amigosdobrasilvalkenburg.nl

Bankrelatie: ING Bank IBAN: NL95INGB 06798 64 520 - BIC: INGBNL2A

Kamer van Koophandel nr. 41077182 - ANBI 816119557

hun doordacht wanbeleid.

Ik zeg doordacht. In de analyses komen wij termen tegen als necro-politiek, eugenie (overleven van de sterkste) en genocide. Dat herinnert ons aan het nazifascisme. Iets wat in Brazilië steeds duidelijker wordt binnen de politieke conjunctuur. De staat vindt het al lang best als mensen die al een ziekte onder de leden hebben, een duwtje in de rug krijgen om in hun graf te tuimelen. Het is werkelijk onvoorstelbaar om te zien hoe er van regeringswege geen enkele empathie of medeleven wordt betuigd met de families die hun dierbaren verloren hebben.

De curve is overigens sinds kort dalende. We hebben gedurende drie maanden, juni, juli en augustus, een gemiddelde van 1.100 doden per dag gehad, sinds einde september ligt dat cijfer rond de 500.

Noodhulp, eten om te leven

Maar goed, laat ik het over onzelf hebben en over de projecten. Daar kan ik kort over zijn. De projecten liggen allemaal stil. Zonder enige activiteit omdat samenscholing van mensen voorlopig nog verboden is of beperkt is. Alleen bij het kinderopvangproject in Campina Grande zorgen de begeleiders ervoor, dat de kinderen een soort huiswerk krijgen. Ook volgt men van dichtbij de sociale situatie van de gezinnen.

We proberen hier in de buurt zo goed mogelijk hulp in de nood te bieden. Er is veel honger. Het merendeel van de mensen heeft geen vast arbeidscontract, zij zijn werksters, poetsvrouwen, metselaars, motorboys die veelal hun loon per dag verdienen. Dat werk is grotendeels weggevallen gedurende de pandemie.

Beeld van de wijk bij ons om de hoek

Hier is geen werkeloosheidsuitkering. Wel als je vast werk hebt gehad met een arbeidscontract gedurende twee jaar, dan kun je drie maanden een uitkering krijgen. De regering heeft op aandringen van het congres een toelage van 600 real, 100 euro, per maand geboden aan ongeveer 50 miljoen

"zelfstandige ondernemers". Niet makkelijk om daar toegang toe te krijgen. Inschrijving via internet. En je zou al een bankrekening moeten hebben of anders sta je in rijen die 24 uur kunnen duren. Voor vele arme mensen ligt dat allemaal buiten hun mogelijkheden. Daarom is de honger weer terug. Gedurende de regeringen van Lula en Dilma is Brazilië nl. van de hongerkaart van de VN geschrapt door de vele sociale programma's en investeringen in "segurança alimentar", het zeker weten dat je dagelijks iets te eten hebt. Welnu, de prijzen zijn enorm gestegen. Prijzen van basisproducten als brood, mais, rijst, bonen en melk. De munteenheid, de real, is 30% gedevalueerd ten aanzien van de dollar. De internationale financiële investeerders trekken zich terug vanwege de pandemiecrisis in een onstabiele economie. De agro-industrie vaart er wel bij. De grondstoffen zijn prijsvast in dollars. Vandaar dat er zoveel in brand gestoken wordt in het Amazonegebied en de Pantanal. De productie van soja, rijst, mais, tarwe en koeienvlees neemt met het jaar toe. Steeds nieuwe records van oogsten. Veelal met behulp van landbouwvergif en genetisch behandeld zaad. Men maakt zich niet druk over de gevolgen op langere duur. Bijvoorbeeld het uitsterven van bijen vanwege het landbouwvergif. Of erosie van de grond. Of klimaatverandering vanwege de vernietiging van het regenwoud. Nee, deze grootgrondbezitters die het congres beheersen, gaan hun gang. 70% van de sojaproductie gaat naar China, om daar 360 miljoen varkens te voeden. Vreemd, zo'n enorme agro-industrie die niet het eigen volk voedt, maar vanwege de export, betaald in dollars, veel geld in het laatje van een kleine heersende elite legt. Dat is nou een neo-liberale economie. De markt en het financiële kapitaal bepalen economie en politiek. Nu ben ik toch weer over politiek bezig. Maar dat kan bijna niet anders. We moeten proberen te begrijpen waarom er zoveel onrecht is, daadwerkelijke honger, en hoe dat zou kunnen veranderen. Dom Hélder Câmara zei al: "als ik brood geef aan de armen, noemen ze mij een heilige, als ik vraag waarom er honger is, noemen ze mij een communist."

Voorlopig doen we aan noodhulp door voedselpakketten uit te delen. Met steun van de amigos en twee particuliere giften delen we rond de 120 voedselpakketten per maand uit. Ieder pakket kost ongeveer 10 euros. Dat zijn 1200 euros per maand en we doen het al zeker 5 maanden.

De vraag is natuurlijk, hoe pak je dat aan? Hoe weet je wie wat nodig heeft? Hoe vermijd je ook dat er zich rijen mensen vormen bij ons aan de deur?

Wij wonen hier op deze plek al 28 jaar en hebben in de laatste 15 tot 20 jaar de arme gemeenschappen, in wezen ongeregelde urbanisering, zien ontstaan. Dus we kennen wel een hoop mensen. We hebben hulp gezocht bij vrouwen, die meewerken in de

gemeenschappelijke moestuin. Die kennen de mensen nog veel beter als wij. Zij geven aan wie in aanmerking komt voor hulp. Het voedselpakket wordt samengesteld door een lokale kleine kruidenier in ons straatje. Met opzet gedaan om de zaak van dat gezin te redden. Een kilo bonen, twee kilos rijst, een pak spaghetti, maismeel, een fles braadolie, melkpoeder, koffie, groene zeep. Basisproducten.

Na een tijdje zijn we overgestapt op een soort vouchers, opdat de mensen zelf konden

bepalen wat te kopen naar behoefte. Iemand met kleine kinderen in huis bijvoorbeeld gebruikt meer melkpoeder en minder maismeel. Zo doen we het nu.

Wij zien dat er solidariteit onder de armen bestaat. Men

zorgt voor elkaar, let op elkaar. Iemand die zijn werk weer terug heeft in de bouw, laat dat weten en wil geen pakket meer. Dat is een edelmoedigheid die in strijd is met pakken wat je kunt. Dat geeft ons een enorme troost en leert ons ook om nooit overvloed te willen. Het is als met het manna in de woestijn. Dat was al een politiek van eten naar behoefte en vermijden van accumulatie.

Maar nu komt ook de vraag: hoelang blijven we dit doen? Zolang er honger is. Zolang er nog geen inkomen uit werk is. Is het einde in zicht? Moeilijk te zeggen. De pandemie is minder intensief maar nog steeds gestaag. We proberen de moestuin weer op de been te krijgen. Mensen uitnodigen om gebruik te maken van dat gemeenschappelijke stukje grond om aardappelen en mandiok te planten. Maar dat duurt maanden voordat je iets oogst. En het zal niet voldoende zijn. Daarom, er moet iets gaan gebeuren als politieke maatregel, iets van een basisuitkering, die belet dat mensen honger lijden en die tegelijkertijd de lokale economie op de been helpt en houdt. Een soort bijstand.

De nabije toekomst

Iedereen is intussen het sociaal isolement moe aan het worden. Er is een twijfelende besluitvorming of crèches, scholen en universiteiten weer zouden moeten gaan functioneren met alle mogelijke voorzorgsmaatregelen. Helaas is de infrastructuur nogal precair om dat te kunnen garanderen. Maar er is een algemeen gevoel dat we waarschijnlijk nooit dit virus zullen overwinnen en dat we ermee moeten leren leven.

Het is te hopen dat we iets geleerd hebben van de pandemie. Bijvoorbeeld het belang van goed functionerende openbare voorzieningen. Van openbare gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid en pensioenen. Een maatschappij waarin onderlinge solidariteit en empathie bakens zijn voor de politiek. Lessen ook op het gebied van milieubeheer. Wat zijn we met moeder aarde aan het doen, dat dit soort virussen verschijnen? Zouden we niet minder vlees moeten gaan eten of helemaal geen vlees of dierlijke producten?

Hier thuis, op kleine schaal, gaan we heel voorzichtig weer de schilderlessen beginnen in november. Het zal de cursisten goeddoen weer buiten te zijn en creatief bezig te zijn. Voorlopig nog geen capoeira met de jeugd uit de buurt omdat dat lichamelijk contact betekent. Wel willen we de Eco-Oca wat dynamischer maken door een cultureel programma op te stellen.

Beste mensen, wij danken jullie voor jullie steun en aandacht. Wij proberen het nieuws bij jullie te volgen en zijn, eerlijk gezegd, wat geschrokken van de intensiteit waarmee de tweede golf van de pandemie zich in Europa manifesteert. Let goed op jezelf en op elkaar. Het zal beslist een ander einde van het jaar worden met minder gezellige samenscholing rond Sinterklaas en Kerstmis. Houd moed en het allerbeste toegewenst ook voor het Nieuwe Jaar!

Groeten, Eliana en Rover

GIFTEN

Ook in deze ongewone en onzekere tijd kunnen wij toch weer melding maken van enkele mooie donaties:

- De stichting CAOL Nederland uit Callantsoog heeft jarenlang geld ingezameld voor Casa de Apoio Opera da Ladeira (Opvanghuis Opera op de Hoogte) in de wijk Água Fria te Recife. Een project van de Nederlandse Barbara Reckman. Door het onverwachte overlijden van mevrouw Reckman begin november 2019 kwam een einde aan CAOL in Recife. De stichting werd opgeheven en het nog aanwezige banksaldo van € 1.500,- werd aan Amigos do Brasil, een vergelijkbaar project als CAOL, gedoneerd. Heel veel dank hiervoor!
- Op de vrijdag voor Carnaval werd er traditiegetrouw weer een sponsortocht georganiseerd door het Stella Maris College in Meerssen. De eerste- en tweedeklassers wandelden opnieuw een fantastisch resultaat bij elkaar. Hiervan ontving Amigos do Brasil het geweldige bedrag van € 3.020,- ten bate van onze projecten. Heel hartelijk dank aan iedereen die heeft georganiseerd en aan iedereen die heeft meegelopen! Door de Corona crisis zal de officiële uitreiking van de cheque op een later tijdstip plaatsvinden, waardoor we helaas de gebruikelijke foto nu moeten missen.

- Veel dank ook voor de mooie anonieme gift van € 200,- die wij onlangs ontvingen.
- Mevrouw Bastienne de Regt van REGVOORUIT uit Utrecht maakte een mooie donatie van € 200,- over op onze bankrekening. Hartelijk bedankt!

- En natuurlijk ook een oprecht dank u wel aan alle andere donateurs voor hun steun en vertrouwen!

EN VERDER..

- - Kunnen wij u met trots mededelen dat onze WEBSITE is VERNIEUWD. Ons adres blijft onveranderd www.amigosdobrasilvalkenburg.nl
- - Namen wij weer deel aan de mooi georganiseerde Vredesweek 2020 in september jl.

In onze vorige nieuwsbrief wensten wij u veel geduld, vertrouwen en vriendschap. Wij gingen er van uit dat bij het uitkomen van de volgende nieuwsbrief Corona in ieder geval minder heftig aanwezig zou zijn. Niets is minder waar helaas. Wij wensen u desondanks toch alvast fijne feestdagen in goede gezondheid. Zorg goed voor elkaar!

Bestuur St. Amigos do Brasil

